

ПО-СИЛНА ОТЪ СМЪРТЬТА

I

Въ коридора, хваналъ вече дръжката на пжтната врата, докторътъ се спрѣ. Жената го гледаше съ тревога и безъ да съзнава чупѣше ржце. Слаба, само кокълъ и кожа, съ хубаво, но повѣхнало лице, съ орѣдѣла коса, тя изглеждаше каточели е смалена отъ изтощение. Въ този мигъ тя бѣше цѣлата само единъ погледъ пълненъ съ ужасна тревога; две очи пълни съ непоносима мъка предъ неумолимостта на развръзката. Тя се приближи до самото лице на доктора и едва чуто предума.

— Г-нъ докторе, нима трѣбва да изгубя надежда? Той се чувствува по-добре. Настроението му е бодро...

— Това нѣма значение, госпожо! Азъ вече ви предупредихъ... Трѣбва да сте готова за всичко...

— Но, г-нъ докторе...

— Той нѣма вече никакви сили... День, най-много два или три...

— Господи! Какво приказвате?

Жената се полюлъ и се облегна до стената. Докторътъ излѣзе безъ да продума нищо повече. Презъ откrehнатата врата влизаше слънце и съ него лѣхъ отъ жизнерадостния свѣтъ навънъ. Но тя стоеше като вцепенена. Коситѣ ѝ бѣха разчорлени. Устнитѣ—свити. А очитѣ ѝ бавно се изпълняха съ едри сълзи и взеха вида на непоносимото, безумно човѣшко страдание, за което нѣма утѣха.